

Koninginnedag

Nooit, never, niemals. Mij zou je op Koninginnedag niet in een oranje t-shirtje aan de kant van de weg zien zitten met mijn hele tweedehandse-hebben-en-houwen. Zo ben ik niet. En trouwens die hele Koninginnedag...ja, wat zal ik er van zeggen?

Vooraf dat afzetten van gedeelten van de stoep met lint en afzetband in aanloop naar de dag, dat stoorde me verschrikkelijk. De avond van te voren je in een campingstoeltje nestelen - een krat bier aan je voeten - om er maar zeker van te zijn dat je beste verkoopplek hebt voor de vrijmarkt. Met afschuw bekeek ik het op t.v. Nee, niks voor mij. Ik ging nog liever dood.

Maar, ja, dan krijg je kinderen en dan ga je ineens zonder erg en schaamteloos alles doen waar je twintig jaar eerder zo fier je neus voor ophaalde.

Morgen zouden we pas de muffins bakken en meenemen, maar vanavond kon ik toch vast de auto in de buurt van het park-speeltuintje, waar de vrijmarkt hier altijd wordt gehouden, weg zetten.

Morgen zou daar in de buurt nergens meer een parkeerplaats zijn en dan zouden we al die drankjes, de spullen voor de uitstalkraam en het elektrische orgel over lange afstanden mee moeten slepen. Nee, beter nu de auto in de buurt zetten. Dat scheelt morgen een hoop werk.

Het zat mee. Toen ik er om een uur of acht 's avonds aankwam, zag ik dat er nog één parkeerhaventje naast een andere auto aan de rand van het parkje vrij was. Wat een meevaller. Een hele goede plek ook. Hoefden we morgen alleen maar uit te pakken. We konden zowat uit de kofferbak de waar aanbieden. Dat er nou net een plekje vrij was zeg. Wel nog het hele stuk naar huis lopen, maar wat maakte het uit.

Het blijft natuurlijk een gek gewoonte, overdacht ik, als om mezelf tot de orde te roepen. Een mal en nieuw gebruik ook om met Koninginnedag al je oude meuk aan de kant van de weg te zetten. Ik weet niet anders dan dat er koek werd gehapt, spijkers in een balk werden geslagen en er zakkenloop was zo'n veertig jaar geleden. Helemaal geen vrijmarkt. Iets verkopen op je vrije dag? Je keek wel lekker uit. Wanneer is dat vrijmarktengedoe er eigenlijk in geslopen? Toen Beatrix is gekroond en eindelijk dat suffe defilé op Soestdijk was afgelopen?

Of nog later?

Zou het er mee te maken hebben dat we zo'n duur koningshuis hebben? (Ongeveer het duurste ter wereld als je per kop van de bevolking rekent. Luxemburg heeft – ik zeg het er maar even bij voor de zekerheid – geen koning maar een groother-

tog). Of gewoon de Nederlandse handelsgeest? Gezien dat kinderen een paar guldens verdienen door hun knuffels te verkopen en dan gelijk als volwassenen – voorzien van het perfecte excuus - even doorpakken om een prullaria-stapelmarkt te organiseren. Sommigen verdienen honderden euro's op die dag en eindelijk heb je weer wat ruimte in je garage.

Ik zie gelijk dat het niet goed is als ik er de andere ochtend aankom met de kinderen. Onze auto – Citroën – is de enige auto die nog aan het pleintje staat. Ingeklemd tussen de oranje matjes en kleden vol met koninginbulletjes. Schuldig, een zichtbaar memento van inhaligheid. De mensen en kindergroepen er om heen lijken al enige tijd te wachten op de aso die hier met zijn grote bak het beste plekje bezet houdt. Ik krimp zowat ineen. "Je mag je niet parkeren", zegt een klein blond meisje, die doorkrijgt dat de auto van mij is. Terwijl ze wacht op een antwoord blijft ze me aankijken. Lang en nadrukkelijk zoals kleine kinderen dat kunnen doen.

"Ja, ik wist het niet ", probeer ik mezelf te verdedigen. "Gisteravond stonden er nog meer auto's. Toen was het nog niet afgezet."

"Het stond in de krant," zegt ze vlak. Alle omstanders, ouders, broertjes en zusjes uit de buurt doen nadrukkelijk losjes, alsof-ongeïnteresseerd, maar ze volgen de conversatie uit hun ooghoeken.

"Wij zijn niet uit deze buurt," antwoord ik ongemakkelijk in een poging tot luchthartigheid. Dat maakt het kennelijk alleen maar erger.

Ze geloven er duidelijk niets van, al die mensen, en om heel eerlijk te zeggen ik geloof het eigenlijk zelf ook niet meer.

"Vorig jaar had ik hier mijn matje," zegt het meisje, "en dat kan nou niet meer, want nu staat jullie auto er. (...) Vorig jaar hebben papa en mama al mijn knuffels verkocht."

"Nou, een meevaller dan," denk ik, "Daar hoef je dan vandaag niet meer bang voor te zijn."

Een grote man met gifgroene crocks komt mijn kant opgelopen vanaf de overkant van de straat. Hij doet joviaal. "Kom op man, zet even die auto aan de kant."

"Wat?" zegt mijn oudste. Hebben we dan straks geen plaats meer, pap?" Hij kijkt sip. Ik raak in de war. En het is warm. Straaltjes over mijn rug. "Nee, ik mag hier niet parkeren."

"Maar er staat toch geen bord?" zegt mijn zoon teleurgesteld.

De man met de crocks (tot overmaat van ramp lid van het Oranjecomité) beziet de situatie. "Het wordt wel krap met draaien," loopt hij op de situatie vooruit. "Ik help wel even." Gewoon ga ik in de auto zitten, start en probeer achteruit te steken, maar de straat is zo krap en de stoep zo vol dat ik er niet uit kan.

“Gisterenavond kon je dat nog niet zien,” verdedig ik me nogmaals door mijn openstaande portierraam. Niemand die het interesseert.

“Laat maar,” zegt de crocks-man na een tijdje gehannes, “Dat wordt ‘m niet.”

Ik draai de auto terug op zijn oorspronkelijke plek, maar dan ineens zijn er die twee agenten. Met nog weer een mijnheer van het Oranje-comité.

“U kunt hier niet parkeren...”

“Gisteravond....,” en ik doe het hele verhaal weer een keer. Blikken van verstandhouding kaatsen heen en weer tussen hen en ook tussen de luisterende omstanders. “Ja, ja,” zeggen die ogen, “Je hebt er altijd weer bij.”

De agenten monstere de auto en bevestigen nog een keer: “u kunt hier niet blijven staan.” Een spreekt er in het microfoontje op zijn schouder. Het lijken me aardige lui, ervaren dienders. Dat ik nou net...

“Moeten we nu weg?” vraagt mijn zoon nog een keer, met veel gevoel voor het overduidelijke.

“Ja, u moet weg,” antwoordt de agent die net op zijn schouder sprak. De man van het Oranje-comité – met een koddige oranje cowboy-hoed op - knikt ook heel nadrukkelijk. “We kunnen niet hebben dat de een niet en de ander wel zou mogen parkeren hier met Koninginnedag. Daar krijgen we scheve ogen van.”

“Dat zijn het,” echoot het in mijn hoofd, “scheve ogen. Ik loop hier spitsroede onder scheve ogen.”

“We hebben net geprobeerd, maar het lukte niet. Ik kan de bocht niet maken.”

“Dan proberen we net zo lang tot het wel kan,” zegt de agent.

Ik moet zes keer steken. Iedereen aan weerszijden van de weg moet de kleedjes met al zijn uitgestalde spullen weghalen. Ze mopperen en fronsen. Het is ook nog eens vreselijk druk en mensen drommen rondom de auto. Meer onvriendelijke blikken nu ook. De agenten lopen voorop en gebaren. Het duurt allemaal een eeuwigheid. Ik krijg van alle kanten aanwijzingen hoe ik moet sturen. Iedereen zit op mijn zaak. Dan, als ik eindelijk in de rijrichting sta (ik stond haaks op de weg in een parkeerhaven) kan ik stapvoets richting het einde van de weg naar de afzethekken zo’n driehonderd meter verder. Geëscorteerd door twee agenten. De auto past maar net tussen de kleedjes en tafeltjes met spullen aan weerszijden van de weg. Mensen moeten hun tenen intrekken, hun buik inhouden. Striemende blikken nu. Maar nog maar een paar meter en dan ben ik ervan verlost (hé onze burens en nog meer burens: ja het komt zo, gisteravond...geparkeerd...ik wist het niet...).

En dan...als je denkt dat je het allemaal gehad hebt, dan komt die dubbele rij met ongeveer twaalf hoogbejaarden in rolstoelen – Zonnebloem initiatief - mijn kant uitrijden, en staat ineens alles vast. De agenten gebaren alle kanten op, de bejaarden met hun verzorgers moeten terug, heel ingewikkeld draaien...heel zielig, erg. Grote verontwaardiging...

Nee, het komt nooit meer goed met mij en Koninginnedag, ook niet als het over een jaar of zo *Koningsdag* gaat worden.